

Školáček

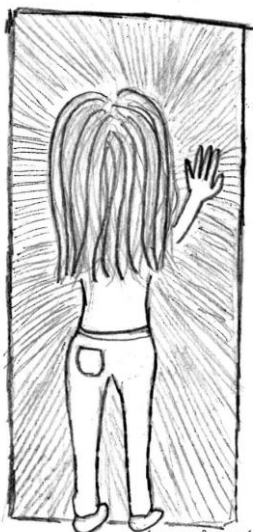

číslo 30

28. 6. 2017

Akademie 2017

1. Projev ředitelky školy (D. Bohatcová)
2. Pěvecký sbor ČERVÁNEK (K. Červený, M. Králová)
3. Halabala koště, MŠ (Z. Gruszová, Z. Kašparová)
4. Mažoretky, ŠD (E. Coubalová, I. Vokřálová)
5. Pomáda, MŠ (I. Jindrová, M. Lapčíková)
6. Námořníci, ŠD (E. Coubalová, H. Puričová, I. Vokřálová, N. Šustová)
7. Aerobik, oddíl aerobiku (L. Švarcová)
8. Kočky, taneční kroužek (L. Fetterová)
9. Tanec, vicemistři ČR z 2.C - Eliška.
Čermáková a Jan Kmoch
10. Zootropolis – město zvířat, 2.B (M. Králová)
11. Pohádková cesta, taneční kroužek (L.
Fetterová)
12. Ledové království, 3.B (L. Kratochvílová)
13. Tzadik kakatamar, židovský tanec 2.C
(H. Janovská)
14. Gymnastika, oddíl gymnastiky (R. Křovinová)
15. Běžela ovečka, flétny 4.B (D. Šrbová)
16. Módní přehlídka; 9. A a 9. B (J. Pazderková)

ADELA POHŮNKOVÁ 8.B

Ozvučení:
Výzdoba:

Technické zajištění:
Slovní doprovod:
Časopis školáček:
Režie:

LUCIE JANDOVÁ 7.A

K. Červený
třídní učitelky z 1. stupně,
vychovatelky ŠD,
učitelky MŠ,
J. Pazderková
a žáci z VČ a Zuš
žáci 8. ročníků
K. Kabelková, M. Vejdělek
Hana Blažková
Eva Coubalová

Jak vznikly názvy světadílů

Evropa:

Podle staré řecké báje byla Evropsé dcera fénixského krále Agenora. Byla velmi krásná, a tak se do ní zamiloval vládce bohů Zeus. Ten se jí moc nezamlouval, ale jako bůh si mohl ledacos dovolit, proměnil se v býka a unesl Evropé na Krétu. Dodnes není známo, proč po této krasavici pojmenovali náš světadíl

Afrika:

Kdysi vedli Římané války o město Kartágo, původně nazývali Afrikou jen území, která byla kolem dobývaného nepřátelského města, kde sídlil kmen Africi. Později si to zjednodušili a přenesli název na celý světadíl.

Asie:

Dostala jméno z asyrského Asu, což je Země východu.

Austrálie:

Byla objevena v 16. století a znamená Jižní země.

Amerika:

Dostala jméno podle jednoho z Kolumbových následovníků - Amerigu Vespuccim, který o ní napsal zajímavou zprávu.

Zvířata na popravištích

Ve středověku byly procesy proti zvířatům na denním pořádku. Například francouzská radnice předala katovi v Paříži prase, které zabilo dítě. V Dětmoledu usekli kozlovi hlavu mečem a všichni majitelé kozlů museli se svými zvířaty popravě přihlížet. V Basileji upálili na hranici kohouta, kterého přistihli, jak sedí na vajíčku. Koně cara Petra III. odsoudil válečný soud zastřelením za urážku Majestátu. Kůň vyhodil zadními a Veličenstvo upadlo na zem. Stovky procesů se odehrály proti krysám, myším, housenkám, mravencům a netopýrům. Proslulým se stal potkaní proces ve francouzském Autunu v 16. století. Mazaný advokát, obhájce potkanů, dokázal několik měsíců klikovat v paragrafech. Jeho obhajoba „Mým mandantům musí být umožněn bezpečný příchod před slavný tribunál, a proto žádám, aby drábové odstranili z města všechny kočky,“ vešla pro svou kuriozitu do historie.

ILUSTRACE: J. A.

U Vysoké se rozhodlo o trůnu

Vladislavovci, Soběslavovci nebo jejich moravští bratrance?

O tom, kdo z nich usadne na posvátný kamenný stolec českých knížat, se před 875 lety 25. Dubna, rozhodlo v krvavé bitvě u Vysoké u Kutné Hory. Vladislav II. se svými spojenci pod různými prapory vytáhl z Prahy proti rebelům. Pochod povstalců, kteří se blížili z Moravy, se pokusil zastavit ve středních Čechách. Vojsko se rozložilo na svahu u Vysoké. Den předtím selhal pokus o dohodu. O sporu knížat tak rozhodl urputný boj.

Zprvu se knížecím bojovníkům dařilo, pak přišel zvrat. Křídlo jeho vojska se zhroutilo a Vladislavovi hrozilo obklíčení. Porazený Vladislav ztratil desítky bojovníků, další ho zradili a od Vysoké uprchli. Konrád Znojemský u Vysoké opanoval bitevní pole, ale vyhráno neměl. Aby získal moc ve státě, musel dobýt Pražský hrad, kde stál kamenný stolec českých knížat. Jen ten, kdo toto posvátné místo držel, mohl pomýšlet na vládu nad Čechami. Vladislav II. boj o Pražský hrad s věřil mladšímu bratrovi Děpoltovi, a vyrazil do Říše za německým králem Konrádem III. shánět posily. Depolt úspěšně čelil obklíčení. Po úporných bojích ale vyhořel chrám svatého Víta i svatojiříský klášter. Výhra od Vysoké nakonec nebyla Konrádovi nic platná. V červnu 1142 vtáhl do pražské kotliny Vladislav II. s říšskými posilami. Znojemský kníže musel ustoupit a jeho zemi vyplnili Vladislavovi vojáci. Krvavý konflikt skončil dohodou a smírem.

Z různých dějepisných knih zpracovala

K. Landová

Naši spoluobčané židé

Práce bývalých žáků naší školy V. Daňkové a J. Czánové

Podle knihy „Dějiny města Uhlířské Janovice“, kterou napsal J. Ledr, ředitel školy v Uhlířských Janovicích, byli židé ve městě již v 16. století. Ke konci 17. století měli ve městě vykázáno 7 domů, ale jejich jména nejsou známa. V roce 1791 si obec židovská zakoupila synagogu v Templově ulici (dnešní Zdravotnické), kde měli modlitebnu a školu. Ta jim ale v roce 1806 vyhořela a v roce 1811 ji postavili znovu. Také měli vlastní hřbitov, který byl zřízen v roce 1883. Předtím museli zemřelé pochovávat v Kolíně a jinde. Posledním pochovaným na janovickém hřbitově byl v roce 1937 Karel Fischer, který byl školním lékařem.

Po první světové válce žilo v Janovicích více židovských rodin, ale není již mnoho pamětníků, kteří je znali. Židé byli většinou obchodníci.

Toto jsou jména některých z nich:

- **Josef Pick** s rodinou, obchod s textilem na náměstí,
- **Adolf Fischer** s manželkou, obchod s textilem v Jungmannově ulici
- **Ferdinand Lisau** s rodinou, obchodník s potravinami a obilím na náměstí,
- **Adolf Pick** s rodinou vlastnil řeznictví ve Sladkovského ulici,
- **Seidlová** vdova s dětmi, obchod se železem, potravinami a výčepními lihovinami,
- **Alfréd Séger** s manželkou, obuvník, bydlel v Barákové ulici,
- **Ervín Rozenzweig** s manželkou a bratrem, obuvnické potřeby a výkup kůží na náměstí,

- **Friedmanová** se sestrou, prodávala po domech zeleninu a příležitostně na stánku cukroví, bydlela v Jungmannově ulici,
- **Elza Daňková** vdova se synem (manžel byl křesťan), dentistka, bydlela v Komenského ulici,
- **Karel Dub** s rodinou měl obchod s textilem,
- **Karel Fuchs** s rodinou, měli výkup starého železa a kůží v Žižkově ulici,
- **Gustav Friedman** s rodinou, měli sklenářství na náměstí.

ELIŠKA PROCHÁZKOVÁ 7.8

Po okupaci Československa Německem a zřízení Protektorátu Čech a Moravy museli židé nosit na viditelném místě žlutou šesticípou hvězdu a jejich obchody byly označeny „Jüdische Geschäft“ – židovský obchodník.

V červnu 1942 byli všichni janovičtí židé a židě z tehdejšího okresu odvezeni transporty z Kolína do tzv. sběrného tábora v Terezíně. Nejstaršímu muži bylo 84 let, nejstarší ženě 88 let, 8 dětí předškolního věku, nejmladší chlapec byl dvouletý.

Celkem deportovalo gestapo tehdy 451 osob. Z Terezína je potom rozvázeli a různým způsobem likvidovali. Nelidské týrání přežilo pouze 28 osob (z 451 lidí).

Z Uhlířskojanovicka přežil pouze Ota Daněk.

Starými fotografiemi a předměty byla inspirována vyprávění žáků v hodinách dějepisu s p. u. Landovou

Stará fotografie
Agáta Nosálová 9.B

Tato fotografie byla pořízena v roce 1924 na jaře. Fotografie zachycuje rodinu Leopolda Forejta, obchodníka se smíšeným zbožím.

Bylo krásné jarní odpoledne. Děti zrovna přišly ze školy. Už ve dveřích zdravily pana fotografa, který přišel zachytit tento okamžik. Tento den byl pro rodinu velice důležitý. Pan Forejt totiž otevřel svůj vlastní obchod.

Pan Forejt pracoval v obchodě od brzkého rána do večera. Prodával především potraviny a drobné spotřební zboží. Na zákazníky byl vždy milý a uctivý, proto ho také měli všichni rádi.

Paní Růžena Forejtová byla manželka pana Forejta a také matka tří dětí. Starala se o domácnost a především o svou nejmladší dceru Anastázii. Byla výborná kuchařka. Na její recepty se vypyťovaly hospodyňky z celého okolí.

Další z dětí byla Anička. Chodila do 6. třídy, učila se velice dobře. Vždy mamince ochotně pomohla s vařením a pečením. Ráda chodila s dědečkem na ryby, ne však kvůli chytání ryb. Nejraději dědečka poslouchala, jak vypráví své historky z války.

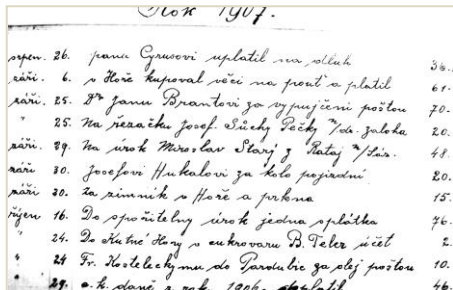
Poslední ze tří dětí byl o dva roky starší bratr Josef. Rád běhal s ostatními chlapci po návsi, leckdy ztropil nějakou lumpárnu. Rodiče chtěli jeho temperament usměrnit, a proto mu zaplatili hodiny houslí.

Ráda jsem prozkoumala životy těchto lidí a je mi moc líto, že jsem je nemohla poznat osobně.

Pradědečkův deník
Josef Vokolek 8.B

Pradědeček Otakar Paleček se narodil v roce 1879 v obci Košice v č. 17 (dům, kde nyní bydlím s rodiči). Hospodařil na usedlosti asi s 10 hektary polí. Oženil se v roce 1916, měl tři děti, bojoval v 1. světové válce. Také byl režisérem místního ochotnického spolku Přemysl. Zemřel v roce 1945, kdy byl vážně nemocný.

Během let 1907 až 1937 si psal deník, kde si zaznamenával veškeré výdaje, které měl v hospodářství a v domácnosti. Tento deník se v naší rodině zachoval do dnešních dnů, i když byl také nějakou dobu považován za ztracený. Moje maminka ho po letech našla za divných okolností. Právě byl svátek Otakara (27.8.) mamka neměla co dělat, tenkrát byla studentka. Byly prázdniny, tak šla hledat na půdu (v podkroví, kde nyní bydlíme), otevřela první truhlu a hned jako zázrakem našla tuto

knihu, o které píšu. Mamka říká, že jí tenkrát šel mráz po zádech, jako by ji pradědeček Otakar sám k deníku dovedl. Mně by určitě šel také mráz po zádech.

Nyní budu citovat zápis z roku 1920: „*Tento rok jsem měl samé neštěstí, přišel jsem o 9 prasat, o 2 jalovice, Pepíček (syn, 2 roky, můj pradědeček - pozn. autora) si uřízl prsty, 2krát mě žaloval František Sahulka, soused čp. 25, pak sestra M. Válová ze Solopysk, žalovala mě naposled sestra Božena Plechatová u Krajského soudu v Kutné Hoře, pak jsem přišel o svini se sedmi prasaty. To mě zakelela Klára Palečková dne 3. ledna 1920. Nikomu jsem neublížil.*“

A také tam zaznamenával různé důležité životní události jako narukování do 1. světové války, narození dětí, různé sousedské spory a veškeré nákupy a výdaje v hospodářství. Kniha je napsána krásným rukopisem a každý rok jsou výdaje sečteny. Například celkové vydání za rok 1914 bylo 3 131 korun, roce 1924 celkem 5 979 korun a v roce 1934 celkem 11 793 korun. Zajímavé je, že jsou zde uvedena i jména různých řemeslníků a obchodníků z okolí.

Tento deník uchováváme jako vzácnou rodinnou památku a rádi si ho prohlížíme a čteme. Dozvídáme se tak o životě našich předků, který nebyl právě jednoduchý.

Staré housle

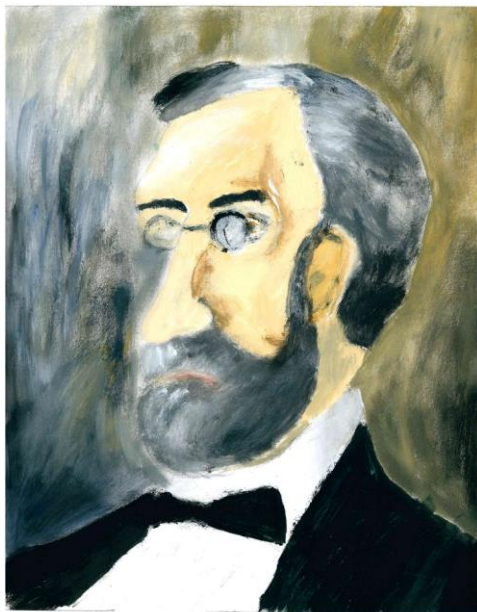
Alice Havelková 8.B

V naší rodině máme staré věci ale... Buď nevíme, jak se k nám dostaly, nebo nejsou nijak zajímavé. Tak jsem se rozhodla psát o svých houslích. Někdo si řekne, co je na nich zajímavého, pravda, nemají nijak zajímavý příběh.

Housle jsou staré cca 100 let (myslím, že to je rok 1890). Koupil je můj prapraprastýček, mysleli jsme, že jsou od Stainera, ale prý nebyly. To jsme zjistili, když je opravoval houslař (housle jsme dostali v dezolátním stavu). Byla to jen kopie Stainerových houslí s nalepeným štítkem. Tyto housle po pra(prapra)stýčkově smrti podědila má babička a už jen čekaly, až je někdo zachrání.

Shodou událostí jsem se už jako malá rozhodla, že chci hrát na housle. Nevěděla jsem, že někdo z mé rodiny hrál na housle, ani mi nikdo housle nenabízel, prostě jsem řekla housle a bylo to. Když jsem už dorostla do velikosti skoro celých houslí (to bylo ve 3. nebo 4. třídě) jsme od babičky housle přivezli a dali je houslaři (jak už jsem říkala – byly v dezolátním stavu). A hraju na ně až do teď.

Moc lidí na ně nehrálo, jen já a prapraprastýček. Na housle hrál i můj praděda, ale ne na tyto. Housle jsou velikosti 7/8, když toto řeknu v obchodě, v dnešní době si o mě lidé myslí, že se v houslích vůbec nevyznám, nebo že jsem blázen. Ale dříve se tato velikost opravdu vyráběla. Jsou lehce poškrábané, ale oproti tomu, jak vypadaly, jsou jako nové. Protože to byly opravdu jen „třísky“. Byly u nich i dva smyčce. Prapraprastýček na ně hrál své manželce, když ji chtěl potěšit. Měl je tak rád, že se jich nehodlal vzdát po celý zbytek života.

MONIKA PAVELKOVÁ 7.C

Subjektivně zabarvený popis – líčení

Tento slohový útvar u žáků rozvíjí schopnost vnímat svět kolem sebe všemi smysly. Žáci obohacují svoji slovní zásobu o netradiční pojmenování pomocí přirovnání, metafor a metonymií, snaží se o personifikaci a další umělecké prostředky

Léto

Alice Havelková 8.B

Léto má svou vůni, například vůni čerstvě posečené trávy, zmoklé půdy, suchého sena, ale především vůni letních dnů, ve které je cítit prach, horko a luční kvítí.

Člověku se hned lépe vstává, když se probudí ve světle žluté záři slunečních paprsků. Když roztáhne záclony a vidí výstředně zbarvené květiny a motýly, včely a čmeláky, kteří je opylují. Léto je pastvou nejen pro oči a nos, ale i pro všechny ostatní smysly. Je slyšet melodický zpěv ptáků a vánek, který bouchá do sousedovy zvonkohry, která spolu s nepřetržitým cvrkáním cvrčků a cikád dělá doprovod žuchání přezrálých plodů, co občas člověka vyděsí, pokud zrovna nečeká, že mu něco spadne za zády. Léto vnímáme i zbytkem těla, například když nám teplý vítr prohrábne vlasy jako kartáč, pohladí nás po tváři a odlétne pryč do moře plného heboučkových beránků nazývaného nebe. Nebo když slunce vyjde z vězení mraků, začne pálit od zad, za což ho mraky zase polapí a my vidíme, jak krajinu sousto po soustu polyká stín. Pak také ten příjemně chladivý pocit, kdy v dusném dni skočíte do sametově hladké vody. Nejkrásnější jsou ovšem teplé letní večery, při kterých se člověku po parném dni vrátí energie a má chuť létat, nebo se minimálně pustí do nějaké drobné práce.

Léto je mé oblíbené roční období, protože je spousta volného času, pěkné teplé počasí a nepřeberné množství možností co dělat.

Zima

Karolína Nováková 8.B

Příroda usíná, sluníčko slábne a stromy už nezdobí barevné listy. Začíná zima. Venku to vypadá jako v pohádce. Vše se krásně třpytí a leskne. Už ani šumění potůčku není slyšet, protože jej sevřely ledové okovy.

Bílá peřina pokryla vše, co jí stálo v cestě. Rampouchy, čepice na střeších, ledové krystalky, jinovatka, to vše k zimě neodmyslitelně patří. Mráz mi běhá po zádech, když si pomyslím, jaká je venku zima. Vše je čisté jako nepopsaný list papíru. Náhle má krajina úplně jiný vzhled.

Všude je ticho a klid. Pocukrované stromy se pod tíhou sněhu navzájem uklánějí. Ale nejukouzlejší jsou vločky. Stejně jako je nemožné najít na světě dva stejné otisky prstů, tak ani dvě stejné vločky.

S hrnečkem teplého čaje pozoruji bílou louku, která mi připomíná vanu plnou pěny, kde si hraje malé dítě, ale místo lodičky má sánky. O kousek dále se chlapci koulují a dívky staví sněhuláky. Chvějí se nedočkavostí, už abych byla venku.

Zimu mám moc ráda, vždy mě inspiruje svou krásou a lehkostí. Dospělí lidé moc zimu rádi nemají, ale pro děti na vydávadění je skvělá.

Tůň u řeky
Jakub Heřmánek 9. A

Na zemi leží mnoho míst, kde se cítím dobře, avšak existuje jedno místo, kde se cítím nejlépe, až výjimečně. Toto místo jsou tůň u řeky. Tyto tůň jsou dvě, první je velká a druhá menší.

Proč je právě toto místo moje nejoblíbenější? Protože je zde živo až rušno, jednou je to tu barevné a podruhé zase tmavé. Často k těmto tůň chodím, když si chci pročistit hlavu.

Vždy si sednu na obrovský kámen, který čeká na toho, kdo ho navštíví. Okolo kamene je

všude hustý les. Tento les je jako paleta barev, kus je zelený potom zase žlutý a jinde je pouze hnědý. Někomu by se mohlo zdát, že je strašidelný, ale když se zaposloucháte, uslyšíte symfonii lesa. Všude v lese podřimují kameny a společně se mnou si užívají toto místo. Klid lesa je uspávající. Stromy se houpají do rytmu větru. Když jsem na tomto místě, připadám si skvěle. Občasné zaskřehotání ptáků dodá správnou atmosféru.

Ptáci jsou červení, hnědí, šedí až všemožně barevní, a potom je tu perla našich vod, rytíř v modré zbroji, ledňáček. Vitr laškuje s vodou v řece. Voda vypadá, že si to užívá. Řeka vydává typické šumění jako listí ve větru. Tato řeka není nějaký potůček, ale ani veletok. Je to totiž řeka Sázava. Občas jdu nakrmit své kamarády, ryby. Když rybám dám krmení, hezky poděkují a vesele mi zašplouchají. Vždy, když je nakrmím,

mám z toho dobrý pocit. Občas také připluje kachna nebo nutrie. Tato zvířata mi připomínají obecenstvo v divadle. A potom je zde za kamenem menší tůňka. V ní dovádí plůdek kaprů a ostatních ryb. Tůňka je lemována malinkatými oblázky, které připluly s povodněmi. Někdy do tůňky zapluje větší ryba, aby zkontrolovala plůdek jako učitelka děti ve školce.

Nikdy bych nechtěl, aby toto místo někdo znečistil. Toto místo je totiž kouzelné a přál bych každému, aby se tam podíval a vychutnal si jeho překrásnou atmosféru.

Ovocný sad
Marie Nováková 9. B

Pro své líčení jsem si vybrala sad u mých prarodičů. I když se tam nedostanu tak často, protože moji prarodiče bydlí sto kilometrů od mého bydliště. Toto místo mám nejraději v srpnu a v září.

Vcházím za bránu tmavě cihlové barvy. Okolo mě chodí pes Diego, který se lóudá jako šnek, ale nemůžu mu to mít za zlé, protože už není nejmladší. Jdu dál po travnaté cestě měkké jako čerstvě naklepaná peřina. Můj zrak upoutá džungle červeného rybízu pokračující malinami, rozeběhnu se, abych mohla co nejrychleji ochutnat. Jsem tady. Do pusy doslova cpu rybíz a

precházím k malinám. Zbožňuji maliny, obzvlášť tyto, které jsou sladké jako med. Když se vracím na cestu, vedle mě je strom, který vypadá jako jizva na čele Harryho Pottera.

Je tu pěkný stín, což je teď v parném srpnu velmi příjemné. Stín vytvářejí žirafi, boubelaté stromy. Jsem na cestě, ohlédnu se, kde je babičky a dědy nejmilejší pejsek. Když mě zbystří, jak na něj koukám, tak popoběhne a už jsme zase spolu. Jdeme dál, vidím už z dálky zástupy angreštů, mají také společnost, všude okolo jsou jabloně. Nevím, jak je to možné, ale mezi jabloně se připletla jedna švestka. Moje nejmilejší švestka, tuhle mám nejraději. Užívám si toto období, které ve mně vzbuzuje pocit volnosti. Když dojdu na konec sadu, narazím na staříčkou asfaltovou cestu. Čekám na Diega, nikde ho nevidím, když náhle zahlédnu, jak zpoza stromu vychází. Zaplavuje mě vlna úlevy, že se mi neztratil. Po mém pravém boku jsou seřazeny švestky, jsou vyrovnány jako vojáci. Jdeme pod švestkami, když slyším vítr, jak vhání nová témata do povídajících listů. Zahnu a přede mnou se vyjímá malé pole s bramborami. Na poličku šplhají stonky brambor, jako když se v džungli spouštějí liány.

Z trávy přejdu na černošedý koberec. Po své levé ruce mám sousedovy zakrslé slepičky. Popojdu o kus dál a zdravím se s babiččinou sousedkou. Za zatáčkou vidím, jak se tam tyčí pískový Mount Everest. A už vím, že jsme doma.

Toto místo jsem si vybrala, protože když jsem byla menší, trávil jsem tam se sestrou, bratřenci a sestřenicí spoustu času o letních prázdninách.

Moje oblíbené místo

Monika Loudová 9. B

Mé oblíbené místo se nachází uprostřed mýtiny v hustém lese, kam oko nedohlédne a sluníčko neprosvitne.

Vyvěrá tam studánka, která vypadá a je čistá jako zrcadlo nebo křišťálový podnos. Chodí tam pít všechna zvířata z okolí. Tichounce a opatrně našlapují, jako by se vznášela. Okolo studánky je zelený koberec, na který když si lehnu, tak se mi zdá, že ležím v prachových peřinách. U studánky kuškají žáby a zní to, jako kdyby tam stál celý orchestr. Mýtinku obíhají ze všech stran stromy, ze kterých stéká miza, jako když kape med. Stromy nádherně voní a vzduch je tam čerstvý jako jablíčko právě utržené ze stromu. Na obloze plují nadýchané obláčky, které vypadají, jako by se honily. Jsou to malí huňatí beránci, kteří skotačí a dovádějí. Při jejich pozorování zapomenu na čas a mohu si představovat tvary, které vytvářejí svým pohybem.

Stromy zajišťují domov pro stovky ptáků, kteří vesele štěbetají do větru, co profukuje mezi nimi a pohrává si s jejich hebkými peříčky. Ráda poslouchám jejich koncert.

Všude okolo pobíhají malí mravenci, kteří hledají potravu, kde co zbylo. Občas je nakrmím, takže můžu pozorovat, jak si odnášejí drobečky do

svých mravenišť. Je to velmi složitý proces, kdy se snaží 3-4 pilní pracovníci nadzvednout jeden kousek rohlíku. Okolo nich občas poskakuje veverka, která sleze za svého pelíšku v korunách stromů.

Vedle všech jehličnatých stromů stojí majestátný dub, který se tyčí vysoko do oblak. Jeho žaludy na podzim spadávají ze stromu jako déšť. Zblízka vypadají jako drobní mužíci s čepičkami na maličkaté hlavě.

Když dostanu hlad, můžu si jít natrhat lesní ostružiny, jahody nebo maliny. Krásně voní a také je to výborná lesní svačina. Rostou skoro ve všech ročních obdobích, takže kdykoliv přijdu, je tady něco k snědku. Do jejich vůně zasahuje i jehličí a míza z okolních stromků. Na borovicích rostou krásné velké šišky, které na podzim spadají a může z nich být mlsání pro veverky nebo dekorace.

Na tohle místo si chodím odpočinout a mám ho ráda nejen proto, že jsem ho sama objevila, ale také proto, že je tady klid a ticho, které narušují jen zvířata.

Jistě všichni znáte pohádku o perníkové chaloupce, ale přemýšleli jste někdy o tom, jak sama čarodějnice?

Perníková chaloupka – pohled čarodějnice

Matyáš Vejdělek 8.A

Byl krásný večer, když jsem si v pohodlí svého domova četla u krbu a bylo mi příjemně. Najednou jsem uslyšela podivné zvuky, jako by byl někdo na střeše.

Samozřejmě jsem se hrozně lekla, protože stará, křehká, opuštěná dáma si například s lupiči neporadí. Nejprve jsem to nechala být a doufala, že to nic není. Poté jsem to ale uslyšela znovu.

Vykoukla jsem z okna a zjistila, že mi chybí kus mé perníkové střechy. Sebrala jsem odvahu a s trochu roztráseným, ale přesto vldným hlasem jsem se zeptala: "Kdo mi to tu loupe perníček?"

Nic se neozývalo a nikoho jsem neviděla, tak jsem se chystala pomalu zavřít, ale vtom mi do domu vtrhli ti dva uličníci a hrozně křičeli. Všechno mi zničili a rozházeli. Dívka mi zlomila koště a chlapec snědl všechno jídlo. Opravdu jsem se je snažila zastavit, ale nešlo to. Byli jako z divokých vajec. Nakonec ten nebohý hoch zakopl a spadl do mého krbu. Jeho sestra začala křičet a ihned utekla.

Běžela jsem za ní, abych ji uklidnila, ale ztratila se mi. Hledala jsem ji další dvě hodiny, protože jsem měla strach, že se jí něco stane. Když jsem ji konečně našla, čekal na mě už rozzuřený dav s vidlemi a pochodněmi. Všichni už měli v hlavě její nesmyslnou historku a mě už nikdo neposlouchal.

Následující líčení napsali žáci 8. A pod vedením p. u Lenky Králové

Kamna

Matyáš Vejdělek 8.A

Velká plechová nestvůra, která požírá tuny dřeva a nikdy nemá dost. Pozře prakticky cokoliv a už to nikdy nenavrátí. Kdykoli otevře svou nenasytnou tlamu, objeví se hromady žhavých uhlíků, které syčí a volají po další oběti. Při jisté kontrole se ale tato příšera dá zkrotit i tak, že bude sloužit v náš prospěch. Přinese nám světlo, teplo a pocit bezpečí. Když ji nebudeme krmit, plamen jejího života vyhasne. I takou moc nad ní potom máme.

Bílý duch

Michal Drahorád 8.A

Je to bílý duch, který ožívá jednou do roka. Nejvíce ho mají rády malé děti. Je hebký jako ten nejjemnější samet. Jeho bílá peřina připomíná čistě bílý papír. I když je mokrá, tak se s ním užije mnoho zábavy. Zafouká vítr a duch ožije, celá krajina je jako vyměněná. Září jako rozžarené tvářičky dětiček, které čekají na příchod Ježíška. Občas jeho studený bratr pošpiní jeho krásnou peřinu, ale i přesto jsou si podobní. Když náš bílý duch vyroste, zažije se s ním spousta legrace. Děti po něm chodí a jemu se to líbí. Nejvíce je rád, když se po něm jezdí. Je to jako masáž, která mu vydrží několik dní. Je klidné povahy jenom sedí a odpočívá. Nikdo ho nikdy neslyšel, ale stejně je to vtipálek. Na jaře od nás odchází. Je to smutné, ale každý se těší, až nás opět navštíví.

JAN SEMERÁD 7.A

Bouře

Lenka Horáková 8.A

Je to nezaný, hlučný, neukázný a většinou nechtýný společník. Jeho příchod je, jako by přijel v rozvrzaném autě, kterému blikají světla a bouchá výfuk. Zdá se, že ta rachotina jede ohromnou rychlostí, protože kde projede, tam stromy nemohou zůstat klidné, některé dokonce omdlávají. Když vystoupí z auta, tak začne bušit na střechy domů, tancovat po cizích zahradách. Když je opravdu ve špatné náladě, to se teprve ukáže jeho zručnost. Je schopný zahalit i celé město do tmy. Potom, co se vrátí domů, aby si po té parbě pořádně odpočinul, opravdu nezůstane kámen na kameni.

Přemýšleli jste někdy o tom, jak vznikly housle, kopací míč nebo třeba vývrtka? Žáci 7.C si vybrali každý jeden předmět a zkusili vymyslet, jak mohl vzniknout.

L. Králová

Jak se na světě objevily první boty

Iva Dubová 7.C

Byla jednou jedna obří rodina, která se skládala ze tří obřů. Tatínka Buráce, maminky Zubatky a jejich dcery, která se jmenovala Zubřílka. Tato obří rodina žila ve své jeskyni.

Jednoho dne přišlo zemětřesení a obří jeskyni rozbilo. A tak se Burác, Zubatka a Zubřílka vydali hledat nový domov.

Obři byli mnohem větší než normální lidé. Tak pro ně byla cesta mnohem jednodušší než pro normální lidi. Šli, až narazili na veliký les. Stromy v něm nebyly vysoké, ale celý les vedl strašně daleko, že ani obři kroky nestačily na to, aby obři les pouhým krokem překročili. Zkoušeli si na stromy stoupnout a přejít je, ale to je moc píchalo.

Nedaleko bylo jezero a jelikož toto vyprávění je z obřího světa, tak v jezeře měli obři ryby. Mnohem větší, než je u nás třeba velryba. Každý si tedy chytil dvě ryby a nasadil si je na nohy. Když si obři stoupili na les, vůbec je to nepíchalo a jak se ryby mrskaly, tak se obři po lese sklouzli ani nevěděli jak.

Když konečně po dlouhé cestě našli obři novou jeskyni, maminku Zubatku napadlo, že by mohla vyrobit nějaké návleky na nohy, přes které by je nic nepíchalo, a neměli by tak zničené nohy. Svůj výtvor Zubatka nazvala boty.

Jak vznik asfalt
Dominik Přenosil 7. C

Kdysi v dávných dobách lidi už štvalo, jak si čerti z pekla dělají díry na povrch a ničí jim silnice.

Tak jednou jeden otec řekl své dceři: "Mařko, ty jsi chytrá, vymysli něco, aby ti čerti nám už neničili silnice, už mě to štvě." A tak Mařka šla a začala vymýšlet. Poprvé si myslela, že by se silnice mohla pokrýt dřevem. Jenomže dřeva byl nedostatek a praskalo, proto není silnice pokryta dřevem. Ale Mařku to neodradilo a šla vymýšlet dál.

Pak ji napadlo, že by se mohly použít kameny a šterk, jenomže kameny se drolily a odpadávaly pryč. Šterk byl ještě horší, ten létal všude, ale Mařku to nezastavilo.

Otec byl udiven, že Mařka vymýšlí dál, ale ji každý nepovedený pokus ještě posílil. Když šla jednou do sklepa, kde to vše vymýšlela, zakopla a strhla na zem celý svůj stůl, na kterém bylo lepidlo, šterk a popel z předešlých pokusů, a tak to sebrala a hodila do koše.

Když šla druhý den vyhodit slupku od banánů, tak v koši našla velmi tvrdý černý kámen. Řekla o tom otci a polili tou hmotou silnici před domem a nechali ztuhnout. Druhý den viděli, že to funguje, a tak to nechali rozhlásit, aby si to každý mohl vyrobit doma sám. Tak vznikl asfalt.

Slohové práce se žáky 6. C připravila p. uč. Petra Procházková

Kočárku, vyprávěj!
Ema Hořínková 6. C

Můj příběh začíná v době, když kočárky byly ještě v plenkách. Vyroben jsem z krásných a příjemných materiálů. Místo nohou mám krásná gumová kolečka. Tělo mám proutěné vystlané bavlnou. Ruce spojené a též proutěné k řízení určené. Zkrátka krasavec. Každé dítě se u mě má jako v bavlnce. A že jich bylo hodně.

Jak děti vyrůstaly, tak já jsem stárl. Přicházely stále novější a novější modely kočárků. Stal jsem se staromódním a téměř zbytečným kočárkem. Mým novým domovem se stala zaprášená půda a já měl za nové kamarády staré harampádie. Dlouho předlouho jsem čekal, než mě někdo znovu objeví a vdechne mi nový život.

A pak to přišlo. Slyšel jsem kroky a hlasy, které mě potěšily. Hlasy mi říkaly: „Podívej se na toho krasavce, v něm bude naše miminko jako v bavlnce“. Po pár dnech nastalo opravdu mé znovuzrození. Stal jsem se domovem pro nové miminko, chodily jsme každý den ven na procházky.

Pro svůj staromódní vzhled jsem se stal středem pozornosti. Každý mě obdivoval a žasl nad mým vzhledem. Při svém stáří jsem se cítil jako za mladých let. Díky mému věku a ceně jsem se stal ale obětí zločinu. Byl jsem ukraden. Naštěstí bez miminka. Můj nový majitel byl překupník se starožitnostmi. Byl jsem prodán cizí osobě, která sice ocenila mou krásu, ale radost jsem už nepřinášel žádnému miminku.

Začalo mé druhé smutné období. Nic netrvá věčně. Jednoho sychravého a studeného dne jsem uslyšel zvláštní slova: „Tak ty jsi byl ukraden a já tě koupil. Nemohu si tě nechat, musím tě vrátit.“ Ale komu? Už nebylo komu, protože miminko odrostlo. Byl jsem věnován paní, která díky své lásce ke kočárkům rozdává radost ostatním. Už nevozím miminka já ani mí kamarádi, ale můžete se na nás přijít podívat do muzea kočárků v Uhlířských Janovicích.

Chemysl Pokusný

Lucie Tvrđíková 6.C

Popis:

Toto strašidlo nedorůstá do velké výšky. Je zavalité postavy a neviditelné. Má ale velmi dobrou povahu. Je hodný, přátelský a překypuje dobrými nápady. Jeho oči jsou tyrkysově modré. Za dobu své existence se mu zhoršil zrak, a tak nosí brýle. Nejčastěji nosí bílý plášť a modré kalhoty. Jeho vlasy jsou prořídle a šedivé. V ruce drží obvykle zápisník na poznámky a tužku. Je to již dvě stě let, co se u nás ve škole objevil.

Původ jména:

Své jméno dostal od žáků devátých tříd. Slovo Chemysl vzniklo od slova chemie a myslet. Příjmení Pokusný pochází z jeho nejčastější činnosti, a to jsou nejrůznější pokusy.

Vznik:

Vznikl omylem roku 1817 při nepovedeném pokusu v chemické laboratoři. Hodina byla vedena oblíbenou paní učitelkou Elvírou Nafrněnou, která byla během velké exploze zraněna.

Výskyt:

Na světě se vyskytuje jen jedno strašidlo tohoto druhu a tím je Chemysl Pokusný. Od svého vzniku až do současnosti žije v chemické laboratoři v místní základní škole, kde i mimo svou pracovní dobu provádí všelijaké pokusy. Pracovní dobu má řízenou podle navštěvování chemické laboratoře. Většinou se pohybuje od 7:30 do 3:00. Nejvyšší aktivity dosahuje během hodin chemie, kdy žákům pomáhá při testech a napovídá při zkoušení.

Záliby:

Jeho velikou zálibou je čtení knih o chemii a míchání lektvarů.

Povídání o rybách a rybářích napsaly děti ze 2. B pod vedením p. uč. Miloslavy Králové

Rybář a zlatá rybička

Adéla Košnarová 2.B

Byl, nebyl jeden rybář, který měl chudou rodinu. Jeden den šel k rybníku chytat kapry. Doma mu popřáli hodně štěstí a rybář vyrazil. Chytil a chytil, až najednou vytáhl rybičku. Sice to nebyl kapr, ale za pokus to stálo. Ta rybička povídá: „Rybáři, nejez mě!“ Rybář se zarazil: „Ty mluvíš?“ „Ano, rybáři, mluvím, protože jsme zlatá rybička. Vezmi mě domů a splním ti jakékoliv přání.“ Rybář vzal rybičku domů. Povyprávěl to doma a společně si přáli, aby žili šťastně až do smrti. A od té doby žili šťastně. Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

O rybáři a kapříčích

Marie Košťálová 2.B

Bylo, nebylo. Byl jednou rybář, který šel chytat ryby. Chytil a chytil a ryby si řekly, že si z něj udělají srandu. Říkají kaprovi: „Běž tam a udělej záběr.“ A rybář: „Jupíííí, už tam je kapr.“ Ale

* NOVINY Z HODINY * NOVINY Z HODINY *

nic..... Rybář se rozzlobil a říká: „Tento rybník je na nic....No, jak chcete kapřici. Dám vám nejlepší šaminku.“ A už byly chyceny!!!! Zazvonil zvonec a pohádky je konec.

Rybář František a kapřice Julie

Aneta Stoupová 2. B

Rybář František rád chodil k rybníku chytat kapry. V rybníku bydlela mladá kapřice Julie, která se tuze ráda voněla. Její tatínek Metlík se na ní zlobil. Říkal, že ryba musí být citlivá rybinou. Julie se ráno navoněla voňavkou Adidas a vyplula na procházku. A tu uviděla žížalu. Chramst!!!! František ji chytil. „Ta ryba ale divně páchne, určitě je zkažená“ a hodil Julii do vody. A tak voňavka zachránila Julii život.

O kapříkovi

Simona Tvrđiková 2.B

Byl jednou jeden rybník a v tom rybníku bydlel kapřík. Jednoho dne přijeli rybáři s udicí a kapříka chtěli chytit, ale kapřík řekl: „Když mě chytíš, tak tě sním.“ Rybáři se lekli a utekli.

Příběh o jméně pro veverku vybrala p. uč. R. Zelenková

O veverce bez jména

Ema Zubcová 2.A

Na jednom dubu se mamince veverce narodila tři veverčátka. Jedno maminka pojmenovala Modroočko, protože mělo modré oči. Druhé Čiperka, protože bylo čiperné. Jen na třetí jméno nemohla přijít. Jednou na procházce potkali zajička Ušáčka a ten říká: „To je ale hezké zrzavé veverčátko.“ „To je nápad,“ řekla maminka a třetí veverčátko pojmenovala Zrzéčka.

Následující příspěvky připravila s třídou 5.A p. uč. Eva Vozábová

Vodní svět

Matyáš Bára 5.A

Jednou na dovolené u moře jsem si lehl na lehátko a usnul jsem na něm. Po probuzení jsem byl v šoku. Najednou tu nebyl ani jeden ostrov.

Po delší době jsem zjistil, že jsem na vodní planetě s úplně jinými bytostmi. Všude jen voda... Pod hladinou žijí mořští lidé, třicetimetroví žraloci, velryba s dvaceti páry ploutví a další podivná zvířata.

Najednou se přede mnou objevila stometrová želva s portálem na zádech. Řekl jsem si, že tudy se dostanu zpět na pláž. Vylezl jsem po želvě a vlezl do portálu. Udělalo to šup a ležel jsem zas

na pláži.

Hned jsem běžel za rodiči a vyprávěl jsem až do noci. Dodnes vzpomínám na toto dobrodružství.

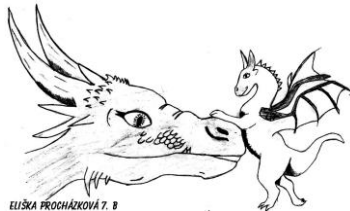
Minecraftmánie

Jakub Staněk 5. A

Jednou večer jsem hrál svou oblíbenou hru Minecraft. Venku už se stmívalo a já jsem při hraní usnul. Když jsem se probudil, všude okolo mě byl hluboký les, který byl celý z kostiček. Postupně mi došlo, že jsem ve světě Minecraftu.

Ale že jsem hru znal, věděl jsem, co mám dělat na začátku a jak přežít první noc s monstry. Hned jsem začal kácet stromy a vyrábět základní věci, jako je stůl na vyrábění, sekera, meč, krumpáč a tyčky. Také jsem začal lovit ovci pro vlnu. Když jsem měl tři vlny a tři dřeva, vyrobil jsem si postel. Ze zbývajících dřeva jsem zhotovil dveře a přístřešek. Ale místo toho, abych šel spát, šel jsem na lov monster.

Hned na začátku cesty jsem našel zombíka. Ulovil jsem ho a vzal jsem si z něj maso. Náhle na mě zezadu skočil jiný zombík a kousl mě do hrudi. Tím jsem se probudil a byl rád, že je to jen sen.

Můj skvělý svět

Tereza Beranová 5. A

Jednoho krásného slunečného dne jsem se rozhodla, že zkusím prozkoumat svět. Řekla jsem si, že zítra se sbalím a pojedu. Tak jsem si vzala peníze, abych si mohla koupit jízdenku. Je pondělí ráno a vyrážím na nádraží. Vystojím si frontu u pokladny, fronta byla opravdu dlouhá, každý by do toho světa chtěl. Paní pokladní mi s úsměvem podala lístek a popřála šťastnou cestu.

Moc se na tuto cestu těším, ještě jsem v tomhle světě nebyla. Natěšeně nastupuji do vlaku a sedám si k prvnímu okénku. Vlak se rozjíždí, cesta bude dlouhá, ale mně to nevadí, chvilku si zdřímnu.

Hodiny utekly jako voda a projeli jsme kouzelným tunelem. Jsme tu, v krásném světě zdraví a spokojenosti. A dá se to poznat už na nádraží. Místní jsou milí, hodní a ochotní. V tomto světě neexistuje nemoc, bolest, zloba, vztek, závist, nespokojenost, ani ubližování. Prostředí je tu stejné jako u nás, jen je tu víc čisto.

Procestovala jsem tu celý den a setkala jsem se tu se spoustou báječných lidí. V tomhle světě bych chtěla zůstat napořád. Jenom příště si s sebou vezmu rodinu a kamarády.

Svět sladkostí

Edita Pohůnková 5. A

Když jsem jednou šla ze školy domů, zastavilo vedle mě auto. Dveře u toho auta se otevřely a mě tam něco vtáhlo. Hrozně jsme se bála, ale po tom, co jsem zjistila, že auto řídí velký perníkový panáček, jsem byla klidnější. Jen co se za mnou dveře auta zavřely, auto se začalo točit. Po chvíli točení se auto konečně zastavilo, ale už to nebylo normální auto, ale cukrové auto. Vlastně celé okolí kolem auta bylo ze sladkostí. Perníkový panáček vystoupil z auta a otevřel mi dveře. Nejdřív jsem se bála a nechtěla jsem vystoupit, ale perníkový panáček mi svým milým hláskem řekl, že se nemusím vůbec bát, proto jsem vystoupila.

Nohy mi dopadly do něčeho jako peřina, ale ta to nebyla. Byla to cukrová vata. Vše v tomto světě bylo z cukru. Stromy byly z lízáték, sluníčko z dortů a země z cukrové vaty. Najednou mě někdo začal chytat za nohu. Koukla jsem se směrem ke svým nohám a viděla jsem malé bonbónky s očima, pusou, rukama a nohama. Byli to zřejmě místní obyvatelé. Všichni

obyvatelé tohoto světa byli ze sladkostí. Řekli mi, že se jejich svět jmenuje Svět sladkostí. Mohla jsem sníst cokoliv, kromě obyvatel. Perníkový panáček mě zavedl do perníkového domečku a řekl, že po dobu, co tu zůstanu, budu bydlet tady. V perníkovém domečku to bylo moc krásné. Byla jsem po té cestě unavená, šla jsem se proto už jen osprchovat a spát. Ale ještě předtím, než jsem usnula, jsem zavolala mamce a tatkově, že jsem v pořádku a brzy se vrátím.

Když jsem ráno vstala, přinesl mi perníkový panáček snídani a představil se mi. Jmenoval se Pan Perníček. Řekl mi, že můžu svým rodičům a kamarádům zavolat, že oni se sem mohou také dostat, že pro ně dojedeme. Zavolala jsem proto rodičům a oni řekli, že pro ně můžeme přijet. Pan Perníček tedy dojel pro mou maminku, tatínka a sestru. Po hodině čekání konečně dorazili. Pan Perníček jim ukázal, kde tu budou bydlet. Druhý den jsem si se sestrou hrála na schovávanou a zapadla jsem do hromady cukrové vaty a nikdo mě nemohl najít. Až když si dala sestra kousek cukrové vaty z té hromady, tak mě našli.

Uplynuly dva dny a my už museli domů. Pan Perníček nás odvezl. Když jsme dorazili domů, řekl mi Pan Perníček, že je můžu se svou rodinou kdykoliv navštívit. Stačí, když si vzpomenu, a Pan Perníček pro nás dojede.

Tato pohádka reprezentovala naši školu na literární soutěži v Jičíně

**Jak chtěla být Hejkalka
hezká**

Tereza Králová 4.A

JAN SEMERÁD 7. A

Bubetka byla štihlounká čarosléčna, za to Hejkalka byla úplně celá obalená suchým listím a vlasy měla po kusech smotané. Asi se ptáte, proč byla tak nečistotná? No ono to tahle rodinka měla ve zvyku. A proč? Proto, aby se jich lidé z Jičína lekli a přišťe už do lesa nešli. A nekradli dědečky hříbečky. Jednou Hejkalka povídá Bubetce: „Poslouchej, Bubetko, proč jsi ty tak hezká a já tak ošklivá?“ Bubetka se zamračila, jako když někoho straší, a povídá: „Co to u všech z lesa říkáš?! Jakápak ošklivá, já ti tvůj odraz na hladině jezírka závidím! Možná jsi obalená suchým listím, ale když ho ze sebe sundáš, jsi hezká a štihlá. A vlasy, když si pročeseš, máš je jako jarní trávičku.“

„To mě nenapadlo! Ale je to výborný nápad!“ usmála se Hejkalka.

Druhý den lesem kráčela Bubetka a vedle ní štihlá, učená a prostě krásná čarosléčna. Kdo to byl?

No přece naše Hejkalka.

Fejeton je slohový útvar, který je na pomezí stylu publicistického a uměleckého. Dříve se nazýval podčárnik, podle svého místa pod čarou, kde ho mohli čtenáři novin či časopisů najít. Jazykem a výstavbou ale patří do uměleckého stylu, proto je tento útvar obtížný. Žáci 9. ročníků se o tento útvar pokusili v hodinách českého jazyka, pracovali však ve skupinách. Aktuální problémy školního prostředí se pokusili zachytit vtipnou formou a s nadhledem nejstarších žáků školy.

Lenka Švarcová

Fronty na oběd

Adriana Masarovičová, Jan Plzák, Valdemar Šusta 9.B

Zase je tady ten den v týdnu, kdy se celá naše třída sejde u druhého sloupu na konci fronty na oběd. Za námi se už řadí děti z prvního stupně, které řvou a běhají. Je hrozná otrava tam stát, když musíte přes půl hodiny poslouchat dětský řev. Za tu půl hodinu by se dalo naučit na test, který se po obědě píše. A kdyby náhodou někdo z nás chtěl předběhnout ke kamarádovi, který je vepředu, byli by oba posláni na úplný konec. A to už by oběd vůbec neměl cenu. Když už se po půl hodině dostaneme do blízkosti vytouženého oběda, tak se stane, že tam není učitel, který by nás pustil. Proto tam pár minut stojíme za

sebou jako zvířata čekající na porážku. Nějakým zázračným způsobem, když se konečně dostaneme k táciům a příborům, tak se partička učitelů rozhodne, že potřebuje na oběd. Musíme je ze zdvořilosti pustit, ale v hlavě se nám honí nejrůznější myšlenky. Tohle by se nedělo, kdyby učitel mohl jít na oběd až v době, kdy tam bude třída, kterou učil. To by se fronty netvořily po páté hodině, ale už okolo poledne. Takže to by nám moc nepomohlo. Tak prostě trpíme dál. A aby toho nebylo málo, když si chceme čipnout, kuchařky si musí jít pro další várku jídla. Když si sedneme ke stolu, tak vlastně zjistíme, že za deset minut máme být na hodině. Tak se rychle najíme a utíkáme pryč. Není zrovna dvakrát příjemné o tělocviku běhat s jídlem v břiše. Na druhou stanu nás ty fronty učí trpělivosti. Tu budeme v životě potřebovat!

Přestávky

Karolína Matoušková, Kateřina Březinová, Tereza Slámová, Mikuláš Slaviček 9.B

Vždy jsem si myslela, že přestávky slouží k odpočinku po náročné hodině, nebo přesunutí ze třídy do třídy. Když ale zazvoní na přestávku, mé představy se rozplynou. Překonám síly a vydám se na strastiplnou cestu do druhého pavilonu. Šnečí rychlostí zdolám schody, připomínající mi v té chvíli horolezeckou stěnu. Pak se konečně dostanu do třídy, načež si vzpomenu, že potřebuji na záchod. A v té chvíli zazvoní. A tak se s nepořízenou musím vrátit zpět do třídy. O hodině se tedy zeptám učitele, zda si mohu dojít na záchod. Ten mi ale s nepříjemným tónem odpoví: „Na to přeci máte přestávku?! “Jak to asi máme stíhat?

Jindy se zase horlivý učitel rozhodne učit přes přestávku. Pak už nestiháme vůbec nic.

Podle mě by tedy měly být přestávky alespoň o 10 minut delší, jednak aby školáci nemuseli trpět stresem, zda se dostanou včas do třídy, a jednak aby žáci, kteří asi mají menší močový měchýř, nemuseli po kapsách nosit plíny nebo bažanty. ☺

Hladoví učitelé

Agáta Nosálová, Iva Vocelová, Lukáš Urbánek 9.A

Také vám vadí, že vás učitelé pouští pozdě na oběd? Zazvoní a učitelka stále vykládá, podle ní velice zajímavou látku, o kterou nás nechce ochudit. Chodbou už vane vůně řízků a prodirá se

klíčovou dírkou do třídy plné kručících bříšek. Každý by už nejraději odešel ze třídy a běžel na oběd.

Vzdělání je však podle paní učitelky přednější než smrt hladu. Když už tedy skončí, odchází se na oběd. Už z dálky žáci vidí frontu dlouhou jako had, do které se musí bohužel zařadit. Učitelka zvesela předběhne celou frontu a jde na oběd.

Co kdyby učitelé také měli stát tuto nekonečnou frontu. Myslím si, že by to vypadalo asi takto. Je pět minut před zvoněním a hladová učitelka by pobízela žáky k tomu, aby si sbalili své věci. To by asi zazněly pokyny: „Služba smazat tabuli! Uklid'te ty papírky! Dělejte! Pojd'te se seřadit! Rychle!“ dříve než po zvonění. A paní učitelka by sledovala své hodinky, seřízené na sekundu přesně.

Tři, dva, jedna, crrrrr!

Ale realita je teď taková: Crrrrr! V tu ránu všichni vystřeli ze třídy a na chodbách začíná hotový závod. Děti s učitelkami se valí chodbou a skáčou jeden přes druhého. Víte, co se říká: „Kdo dřív přijde, ten dřív...“

Crrrrr! Pardon, já letím na oběd.

Sociální zařízení ve škole

Kateřina Žohová, Daniel Šturma, Vojtěch Šourek 9.A

V dnešní době má již každá škola své sociální zařízení. Však to znáte. Před hodinou vypijete velké množství pití a poté celou hodinu odpočítáváte minuty do konce, přičemž prosíte boha o odpuštění, aby ukončil vaše utrpení.

Když už se konečně hodina dobere konce, tak se přímo nadzvukovou rychlostí přemístíte na WC. Bohužel to nikdy není tak jednoduché. Jen co otevřete dveře od toalety, tak narazíte do dlouhé fronty, která nápadně připomíná období komunismu, kdy stály dlouhé zástupy lidí kvůli pomerančům. Uvědomíte si, že tady bude čekat minimálně pět minut, než na vás dojde řada. A nejvíce vás znepokojí to, že přestávka trvá pouze deset minut.

Tak tam tak stojíte v té řadě, posloucháte rozhovor o něčem, co vás ani nezajímá a polemizujete o tom, proč je na celé škole pro dívky jen deset toalet. Tedy pardon, vlastně jenom devět, jelikož na jedné v prvním pavilonu chybí prkénko.

Když se po více jak pěti minutách dostanete do kabinky, tak na vás čeká nemilé zjištění. Chybí zde toaletní papír. To není chyba uklízeček, ale žáků, kteří pro legraci schovávají toaletní papír po celých záchodech, abyste ho nemohli najít.

Když konečně vykonáte svoji potřebu, tak nastane další problém. V ani jedné nádobce na mýdlo není žádné mýdlo. Tudíž jste nuceni si umýt ruce pouze čistou vodou. A to ani nemluvíme o zrcadlu v rohu. Je totiž nemožné se k němu o přestávce dostat. Mezi zrcadlem a vámi totiž stojí nemalá skupinka neustále se upravujících dívek. Navíc mi přijde velmi zvláštní, že vysoušeče rukou v prvním pavilonu foukají studený vzduch a ve druhém pavilonu teplý vzduch.

Na další hodinu tudíž přijdete dozajista po zvonění, na lavici nemáte připraveno a jediné, co si vysloužíte, je nechápnutý pohled od učitele.

Možná by tu ale nějaké řešení přece jen bylo. Kdyby se u vchodu do školy postavily takové ty stroje, co vydávají lístečky s čísly a čárovými kódy, tak by bylo vše vyřešeno. Ti žáci, co přijdou do školy dřív, budou mít nižší čísla a tím pádem i větší šanci se dostat na WC včas. U dveří k sociálnímu zařízení totiž budou stát čtečky čárových kódů a bez lístku nebudete mít žádnou šanci se tam dostat. Přednost samozřejmě bude mít to nejnižší číslo. Myslím, že by se tím rozhodně vyřešila jedna věc. Už nikdo nebude chodit do školy po zvonění.

Úvaha

Úvaha je slohový útvar, který využívá nejnáročnější – úvahový slohový postup. V 8. ročníku se žáci poprvé pokoušejí o pohled na aktuální problém z různých úhlů, což je pro úvahový postup nezbytné. Úvaha nepoučuje, chce pouze přivést k zamyšlení. Žáci se učí pracovat se získanými fakty, formulovat vlastní myšlenky a vhodně komentovat názory ostatních.

Lenka Švarcová

Radost

Adéla Pohůnková 8. B

Když jsem byla malé dítě, byla jsem prý věčně veselá a usměvavá. Jenže teď je mi čtrnáct a na svět se dívám jinak. Vše už není tak jednoduché. Občas, když se mi nic nedaří, jsem nešťastná a cítím se špatně. V takovýchto slabších chvílích přemýšlím nad tím, jestli vůbec mám z čeho mít radost. Odpověď zní – asi ano. Samozřejmě z nového značkového oblečení podle poslední módy, z provoněné kosmetiky, či z drahých bot. Ale je to skutečně důležité? Jak pravil Sokrates: „Radost musíme čerpat ne z jiných, ale ze sebe.“

Myslím, že má pravdu. Proč se neradovat už jen z toho, že jsem dnešek prožila bez jakéhokoli úrazu? Mladí lidé si ani neuvědomují, co je to za štěstí, být zdravý. Ani já bych se na to dříve neohlížela. Jenže jakmile se vám něco stane, nezajímá vás už nic jiného. Přejete si být zase v pořádku, bez omezení.

Podle mého názoru je však největší štěstí žít v úplné rodině, kde se lidé mají rádi a za každé situace se na sebe mohou spolehnout. Není také špatné mít i pár

dobrých přátel, kteří mě pobaví a mohu s nimi všechno sdílet.

Moji rodiče čerpají svou radost z jiných věcí. Samozřejmě na prvním místě je opět zdraví celé rodiny a jistota, že spokojenost a radost jim působí i vědomí, že dokážou zabezpečit rodinu a dopřát nám vše, na co si vzpomeneme. A to nejen hmotné věci, ale i zábavu a kulturu. Myslím, že jsou šťastní z toho, co dokázali vystudovat a jaké mají postavení ve společnosti. Neumím se představit, že by nepracovali a nechali se živit státem.

Občas se také moje mysl zatoulá k tomu, z čeho asi mají radost dědečkové, babičky a prababičky. Mé prababičce je už devadesát let. Její radost pramení z toho, že se u nás neválčí a všem jejím blízkým a potomkům se dobře daří. Z toho mají určitě radost i dědové a babičky. Ti se radují i z našich školních úspěchů a doufají, že z nás vyrostou vzdělaní a dobří lidé. Jejich a naše dětství se nedá vůbec srovnávat. Neměli možnost cestovat, jezdit lyžovat, moderně se oblékat, ani denně trávit čas u televize. Přesto z jejich vyprávění cítím, že prožili radostné dětství a rozhodně mají na co vzpomínat.

Když se zamyslím, z čeho všeho může v životě člověk cítit radost, vidím, že možností je spousta. Každý z nás má přece sám ve svých rukách to, jak svůj život prožije. Jestli ve strachu, zlosti, závisi, anebo v radosti i z malých a zdánlivě nepodstatných věcí.

Čas

Veronika Faltysová 8.B

Nedávno se mi stalo, že jsem měla jít ven se svým kamarádem. Domlouvali jsme se spolu dlouho, a proto jsme byli oba rádi, když jsme našli den, kdy máme čas. Těšila jsem se, až ho uvidím, a na to, že si spolu zase popovídáme. Jenže jsem to musela na poslední chvíli zrušit. Kvůli tomu, že jsem musela na zkoušku s kytarou. Snažili jsme se potom ještě několikrát domluvit, ale buď jsem neměla čas já, nebo on, takže z toho nakonec sešlo.

Já mám málo času, protože většinu času trávím ve škole. Málokdy jedu domů hned po škole. Většinou mám vždycky nějaký kroužek. Takže jedu domů buď posledním autobusem, nebo až večer s mamkou. Musím si nejprve udělat svoje povinnosti: Musím se naučit, udělat si úkoly a nachystat na kroužek, který mám další den. Většinou kvůli tomu chodím spát až pozdě večer.

Moji rodiče také mají málo času. Oba totiž chodí do práce. Ale i přesto, že odjedou brzo ráno a vrátí se až pozdě večer, toho stihnou doma udělat víc než já. Třeba táta, který se vždycky vracel domů až pozdě večer, stejně ještě stíhal pracovat doma. Přesně tak je to i u mamky. Ta má odpoledne pauzu, ve které stihne doma hodně povinností.

V názoru na to, že mám málo času, se neshodneme. Já tvrdím, že ho nemám na kamarády nebo na učení, protože jsem hodně času ve škole a na kroužcích. Oni ale říkají, že mám na všechno dost času, jenom si ho musím udělat, umět uspořádat.

Naopak moji prarodiče mají celkem dost času. Teda alespoň já si to myslím. To babička pořád říká, že nemá na nic čas. Na jednu stranu to chápu, protože jezdí jednou týdně za svojí maminkou, aby se o ni postarala. Taky se nám starají o zahradu, protože na to nikdo jiný nemá čas. Ale tak stejně jí musí zbýt spousta času, protože je celý týden doma.

Moji prarodiče si také myslí, že mám dost času. Pořád mi říkají, ať jdu ven, když už jsem celý den zavřená ve škole. Když jim řeknu, že na to nemám čas, začnou mi říkat, že oni si našli čas na hraní vždy.

Myslím, že málokdo má v dnešní době čas, všichni totiž někam spěchají nebo nestíhají. Ale proč tomu tak je? Je to kvůli tomu, že doopravdy nemám čas nebo si ho jen neumím uspořádat? Podle mě si ho spíše neumím rozvrhnout. V tomto případě souhlasím s tímto citátem: „Není pravda, že mám málo času. Pravda je, že ho hodně promarním. (Seneca ml.) Při psaní této slohové práce jsem došla k tomu, že bych si svůj čas měla spíše rozvrhnout, než abych dělala všechno na poslední chvíli.

Zdravé potraviny

Agáta Nosálová 9. A

Každý člověk potřebuje k životu mnoho látek: vitamíny, bílkoviny, tuky, vodu, cukry, minerály a mnoho dalších. Tyto látky podporují zdraví a dodávají tělu potřebnou energii. V policích obchodů najdeme však většinu potravin, které mají na zdraví spíše negativní účinky. Většinou jsou zabaleny atraktivněji než ty zdravé potraviny, tak na sebe upoutají pozornost a lidé si je spíše koupí. Pokud chceme opravdu kvalitní potraviny, tak si musíme zajít do speciálních prodejen.

Na toto téma jsem narazila velmi netradičním způsobem. Při objednávání krmiva pro našeho psa mě upoutalo jeho složení. Granulky pro psy obsahují kromě kuřecího masa, kachního masa a čerstvého lososa také borůvky, brusinky, vejce, zázvor, bílý čaj a další. Takto by podle mě měla vypadat pestrá a hlavně vyvážená strava. Tím samozřejmě nemyslím, že bychom měli jíst psí granule, ale že vyvážená strava je velmi důležitá. V

obchodě si mohou zakoupit potraviny za výhodné ceny a ve výhodných baleních. Toto zboží však není většinou zdravé a kvalitní.

Další názor by na toto téma mohli mít například vegetariáni vegani a další. Ti se zdravou stravou zabývají trochu jinak. Vegetariáni nejedí maso, což může z pohledu jiných lidí vypadat trochu zvláštně, ale jiným se to může zalíbit a přidají se k nim. Často slyšíme, že se skupiny vegetariánů rozšiřují. Mají však pravdu? Máme skrtnout maso z našeho nákupního seznamu? Je spousta článků a videí, která by nám mohla pomoci se rozhodnout. Musíme ale také počítat s tím, že když opustíme maso, které obsahuje určité živiny pro tělo důležité, musíme je tělu dodávat. Vegetariáni místo masa, jako zdroje bílkovin, konzumují luštěniny a výrobky z nich. Je to například sójové maso nebo tofu, které už v dnešní době můžeme koupit ve většině supermarketů.

Další skupina lidí, se kterou jsem se také setkala, jsou lidé, co považují zdravou stravu spíše za takový trend než za samozřejmost. V této době se tento „trend“ poměrně rozšiřuje, hlavně na sociálních sítích. Lidé sdílejí fotografie, na kterých jsou většinou jejich zdravé snídaně a svačiny. Tento přístup mi připadá prospěšný pro lidi, kteří se zdravou stravou nezabývají a takto na ni snadněji narazí.

Na druhou stranu jsou lidé, co na těchto „trendech“ pouze vydělávají. Skoro v každém obchodě nyní najdeme oddělení se zdravou výživou. Nebo jsou také obchody se zdravou výživou, kde prodávají potraviny, které v supermarketech nenajdete. Tyto potraviny jsou však ve většině případů poměrně drahé.

Nákup zdravých potravin je v této době velký problém. Jinak na něj nahlížím já, jinak vegetarián a jinak například ti, co zdravé potraviny vyrábí. Možná se za pár let situace změní a zdravé potraviny budou základem každého supermarketu. Jak řekl George Bernard Shaw: „Ze všech lásek nejpřírodnější je láska k jídlu“. Lidé jídlo milují, někdo má rád čokoládu, někdo zase ovoce. Když nějaké jídlo milujeme, musíme se nejdříve zamyslet, zda je tento vztah pro nás prospěšný?

Reklama neprodává výrobky, ale uniformní způsob života. (Oliviero Toscani)

Matěj Lebeda 9.A

Reklama je všude kolem nás, ať už se koukáme na televizi, posloucháme rádio nebo si čteme noviny. I ti největší odpůrci reklam, kteří přepínají z jednoho televizního kanálu na druhý, pokaždé, když zazní znělka reklam, se nevyhnou tomu, aby neznali alespoň bundu, která je mnohem lepší než běžné bundy, nebo auto, které je více vybavené než ostatní. Jak moc nás mohou reklamy v našem životě vlastně ovlivnit?

Můj názor je, že takový se člověk v nadměrném množství těch nejlepších výrobků nemůže orientovat. Vždyť každý je ten nejlevnější, nejlahodnější, nejšetrnější, nejzdravější a nejkvalitnější. Skutečně potřebujeme užívat krém s koenzymem Q10, sníst jogurt s probiotickou kulturou a mýt se mýdlem, které má dobrou kyselost pH? Reklamy nám určují, jak bychom se měli oblékat, jakou vůni máme přitahovat partnery a které bance máme svěřit své finance. Přiznejme si, že kdybychom si měli v obchodě vybrat mezi dvěma výrobky, například čokoládami Milka a Studentská pečeť, většina z nás by si vybrala o několik korun dražší Milku, protože nás láká

„svou jemností a je tou nejlepší chutí, kterou můžeme mít“.

A co děti, pokud budou užívat produkty proslavené firmy, budou zaručeně „COOL“ a „IN“? Spousta rodičů ovšem nemá finance na to, aby kupovala svým ratolestem všechny tyto výrobky. A tak místo coly a brambůrků svačí namazaný chléb od maminky a čaj. A stává se tak bohužel u vrstevníků terčem posměchu, možná i šikany.

Také náctileté dívky, věřící každé vyretušované fotografii v časopise, se chtějí podobat všem těm modelkám v reklamách na luxusní značky parfémů a kosmetiky. A nemalá část z nich později bojuje s anorexií, a to jen proto, že jediným jejich přáním bylo vypadat jako modelka.

A matky, které si mažou na obličej denně tuny chemikálií pod názvem pleťový krém proti vráskám, polykají spousty prášků s očekáváním, že za pár dní budou jejich těla pevnější a bez celulitidy? Ženy, které doufají, že budou vypadat stejně jako celebrity, jež denně vídají v reklamách? Samozřejmě, že se očekávaných výsledků nedočkají a jejich sebevědomí pomalu klesá. Čím víc jim reklama ukazuje hezké ženy, tím víc nesnášejí svůj obraz v zrcadle.

Ale najdou se i tací, co tuto reklamu vyrobili, těm jdou peníze za každou reklamu, co si kdo objedná. Těmto autorům by se asi nelíbilo, kdyby někdo řekl: „Zakazuji ti vyrábět reklamu a vydělávat si“. Čím více reklam se zakáže, tím více lidí přijde o práci.

Vtíravých reklam, které vám nedovolí v klidu sledovat váš oblíbený film v televizi nebo dočíst článek na internetu, je mnoho. Za chvíli bychom reklamy nalezli i v knihách. Skutečně nemá člověk možnost uniknout? Můžeme jen doufat, že za pár let nenalezneme billboardy také podél turistických cest někde v přírodě, v místech, kam se člověk utíká schovat před dnešním uspěchaným světem.

Pro zpestření příspěvků jsem vybrala také jednu charakteristiku literární postavy. K této práci si žáci musí vybrat knížku, kterou musí přečíst. Podstatou slohové práce není převyprávět děj, ale vystihnout charakter hlavní postavy pomocí přímé i nepřímé charakteristiky. Právě toto je největším problémem při tvorbě slohové práce.

Lenka Švarcová

JAN SEMERÁD 7. A

Alexandria Avitalová

Eliška Hořínková 8.B

Vybrala jsem si postavu dívky jménem Alexandria Avitalová z knihy „Odstíny života“ od autorky Lucy Adams. Tato kniha patří do kategorie fantasy, sci-fi a dobrodružné četby. Kniha popisuje život dívky, která byla surově zavražděna. Vlastně popisuje její život po smrti. Protože to má být spásitelka, tak ji bohové znovu oživilí. Alexandriin osud je ukončit válku a zabít samotného ďábla. Háček je v tom, že ona si nechce přiznat pravdu o sobě. Časem si ale na svůj nový život a úkoly od bohů zvykne. A pozná také pár dobrých přátel, kteří ji budou oporou a budou jí hodně pomáhat. Celý tento děj je zasazen do současné doby.

Má oblíbená vlastnost u Alexandrie je tvrdohlavost. Naopak vlastnost, která se mi moc nelíbí, je její časté uzavírání se do sebe. A protože je spásitelka, tak jí přibyla například nesmrtelnost, rychlá regenerace a velká síla. Taktéž je její velkou

výhodou, že je psychicky silná, nebo že si stojí za svým názorem.

Jednou z jejích vlastností je také umět si udělat legraci sama ze sebe. Třeba když si z ní Nick dělal legraci, že nezná Transformery a že do té doby musela žít v jeskyni, pobaveně prohodila: „Tak něco,“ (dva roky ležela v rakvi). Anebo když Doug zjistil pravdu o tom, že není člověk, zareagovala takto: „Jsi cvok?... Co bych asi byla? Panenka Barbie?...“

Hlavní postavu jsem si hodně oblíbila. Líbí se mi její chování a celá její osoba. Alexandrii jsem si vybrala, protože bych chtěla být povahově stejná jako ona. A žít ve světě, ve kterém žila.

Limerik

S těmito pětiveršovými humornými básněmi se na stránkách Školáčku nesetkávejte poprvé. Původně irské lidové básničky žáci rádi napodobují. Při jejich tvorbě a společném předčítání bylo v 8. B opravdu veselo.

Lenka Švarcová

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Psaní

Štěpán Štípek

Píšu tady limeriky,
abych mohl do Ameriky.
Než se mi to podaří,
budu asi ve stáří
tady u té limeriky.

Rybář

Alice Havelková

Rybář, co servíroval úhoře,
zapomněl svůj nůž na hoře.
Běžel za ním, až se strhal,
avšak tím jen časem mrhal
- už nenašel nůž na úhoře.

Sportovec

Tomáš Pícha

Byl jednou jeden sportovec,
běhal jako šílenec.
Když doběhl do cíle,
dal si ještě tři míle.
Ten náš slavný sportovec.

Boty

Adéla Šmejkalová

Byla jedna babka z Lhoty,
zapomněla si doma boty.
Před kasou čeká brzo ráno,
ale všude hlásí vyprodáno.
Ta bosá babka z Lhoty.

Baculka

Karolína Nováková

Byla jedna baculka,
chtěla být jak modelka,
jedla málo, skoro nic,
při cvičení jí byl hic
to byla ta velká dáma baculka.

Zedník

Karolína Nováková

Byl jeden zedník z Třebové,
stavěl domy jedna dvě,
jenže ten malý zedníček,
shodil si nohou žebříček.
Ještě teď tam visí, ten zedník z Třebové.

Fotbalista

Tereza Vyhnanáková

Chlapec z města Prahy
měl pouze dvě vady.
Mluvil pomalu, až sklesle,
ve fotbale dával jesle,
ten fotbalista z Prahy

Dědeček

Tereza Vyhnanáková

Byl dědeček z Ameriky,
chuť měl pouze na králíky.
Nic jiného nechtěl jíst
a byl si tím zcela jist.
Ten stařík z Ameriky.

Opilec

Klaudie Kabelková

Byl jeden pán z Anglie,
policistům tvrdil, že alkohol nepije.
Potom vypil půlky vodky,
pozvracel si nové botky.
Ten starý opilec z Anglie.

Paní z vězení

Adéla Pohůnková

Jedna paní z Paříže
dostala se za mříže.
Udělala hloupou věc,
když postavila tu klec.
Ach ta paní z Paříže.

Kára Bára

Jakub Vyhnanánek

Naše stará kára
jmenuje se Bára.
Už je stará dost,
více než Karlův most.
To je ta naše kára.

Pepíček

Jakub Vyhnanánek

Můj kamarád Pepíček
neumí zatlouct hřebíček.
Tluče do něj o sto šest,
už ho z toho bolí pěst.
To je kamarád Pepíček.

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

*Přání maminkám vznikla jako samostatná práce v hodině psaní ve 3.B
pod vedením p.u. Lenky Kratochvílové*

Elizabeth Pavlanská

Ke Dni matek, maminko,
dostaneš krásné přáníčko.
A k tomu kytíčku
a ještě vázičku.
Bety

Pro maminku
Natálka Fetterová

Když jsem byla maličká,
vždycky jsem se smála
na maminku Lucinku, posílám ji pusinku.
od Natýčky

JAN SEMERÁD 7. A

Vzpomínání na maminku
Barbora Křivánková

Když dám hlavu na peřinku,
vzpomínám si na maminku.
A to její pohazení, cítím,
i když tady není.
Krásný den mamínek přeje Bára

Agáta Jakoubková

Mamince k svátku
kytičku dám,
přání ji do ouška pošeptám.
Od Agáty

Anežka Sochůrková 7.A

Když jsem tě poprvé uviděl,
takovou krásu jsem nikdy neviděl.
Chci tě poznat víc,
proto jsem ti vyšel vstříc.
Oči modré jako dvě studánky,
jak moc si přeji mít s tebou líbáňky.
Vím, že tě nemohu vyhrát,
ale nepřeji si tě prohrát.
Budu o tebe bojovat dál,
ale bojím se ti říct, mám tě rád.

*PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY*

Rubens?

- Platidlo
- Filip II.?
- Čínské pismo
- Archeologie
- Okopávání zkamenělin
- První staroorientální státy
- Bosna a Hercegovina
- Svatý Vojtěch
- Vyvraždil Slavníkovce
- Dějepisná kniha

JOSEF DAMBOREKOVÁ A. B.

PAULA ŠVARCOVÁ A. B.

LENKA HOŘÁKOVÁ A. B.

- Vskok do pravěku
- Leonidas?
- Zůstal ležet u Thermopyl, i když se statečně bil.
- Náš odboj v zahraničí?
- r. 550 vozaletci
- Mnichovskou dohodu podepsal za Německo Hitler a za Itálii Botticelli.
- Jména „3 králů“ ve vojenském odboji za 2. sv. války?
- Škréta, Gabčík, Kubiš
- Mašín, Mánes
- Kdo osvobodil ČSR v květnu 1945?
- Habeš!
- Kde na našem území bojoval Napoleon?
- V bitvě u Lipna, byla to námořní bitva.

LEJLA HOŘÁKOVÁ A. B.

- Parazitismus
- Hostitel a tajemnice
- HCHO (formaldehyd)
- Naložený Stalin
- Onemocnění páteře
- Syfilis
- Která kost spojuje 2 kosti pánevní?
- Kostrč/kost šourková
- Kolik laloků má pravá plíce?
- 21 ne 10!!
- „Kloaka je, že mají tekuté hovínko.“

MAREK HUBÁČEK A. B.

AJICE HAVELKOVÁ A. B.

AJICE HAVELKOVÁ A. B.

- „Klokan vyprdně miminko.“
- „Klokan má vzduchovou bublinu ve vaku.“
- „Savci mají mléčnou blánu.“
- „Jak dělíme krokodýly?“
- „Na masožravý a člověkožravý.“
- „Tasemnice způsobuje kýčání.“
- „Klišť přenáší Mensefalitydu.“
- „Klišť přenáší Celulitidu.“

*PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY*

KAROLÍNA NOVÁKOVÁ 8. B

- Jaké znáš trojúhelníky?
 - Pravoúhlý, tupoúhlý a úhloměr
 - Stejnostranný, pravokřídly a stejnoúhlý
- Soutěž matematický kufř
 - Je to písmeno H bez toho prostředku (rovnoběžky)
 - Je to inteligentní jako já, ale je to ve stupních (tupý úhel)
- Úloha o pohybu – Tonda 10 km/h, Hynek 13 km/h, co z toho vyplývá?
 - Že Tonda je tlustší!
- Co je podstavou hranolu?
 - Lichočtverec
- Co to je? 5 vrcholů, 5 stěn obdélníkových, 2 stěny pětiúhelníkové?
 - Postižený válec!

ELIŠKA HOŘÁNKOVÁ 8. B

- „Lavice dejte nahoru, židle do skříňky a odcházíme na oběd!“
- Ve slově medvěd slyším T, ale napíšu D, protože D je lepší než T.

ELIŠKA HOŘÁNKOVÁ 8. B

KAROLÍNA NOVÁKOVÁ 8. B

TEREZA VYHNÁNKOVÁ 8. B

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Matematická olympiáda

Okresní kolo:

Kategorie Z5:

2. místo	Klára Veselá	5. C	13 bodů	úspěšná řešitelka
5.- 9. místo	Michaela Kopecká	5. B	8 bodů	
11.- 12. místo	Marie Enochová	5. A	5 bodů	

15 řešitelů

připravovaly p. uč. H. Vášová, M. Vilímková a E. Vozábová

Kategorie Z9:

10. - 12. místo	Karolína Matoušková	9.B	9 bodů
16. místo	Martina Loudová	9.B	5 bodů

20 řešitelů

připravovala p. uč. E. Hrabánková

Matematický klokan 2017

Cvrček:

1. místo	Jakub Drahorád	3. B	63 bodů	34.-35. místo v okrese
2. místo	Vít Slaviček	2. B	60 bodů	39.-44. místo v okrese
3. místo	Štěpán Kmoch	3. B	54 bodů	69.-82. místo v okrese

889 řešitelů v okrese

Klokánek:

1. místo	Klára Veselá	5. C	105 bodů	2. místo v okrese
2. místo	Anna Duřová	5. A	103 bodů	5. místo v okrese
3. místo	Vojtěch Čtveráček	5. A	92 bodů	18.- 21. místo v okrese

918 řešitelů v okrese

Benjamin

1. místo	Maxmilián Novák	7. A	93 bodů	5. místo v okrese
2. místo	Anna Fantová	7. A	92 bodů	6. místo v okrese
3. místo	Jan Mašek	7. C	85 bodů	16.-18. místo v okrese

633 řešitelů v okrese

Kadet:

1.-2. místo	Anna Mašková	9. A	84 bodů	6.-7. místo v okrese
1.-2. místo	Štěpán Štípek	8. B	84 bodů	6.-7. místo v okrese
3. - 4. místo	Karolína Matoušková	9. B	79 bodů	10.-13. místo v okrese
3. - 4. místo	Kryštof Novák	9. A	79 bodů	10.-13. místo v okrese

507 řešitelů v okrese

Pythagoriáda

Okresní kolo:

5. ročník

5. - 8. místo	Milan Pudil	5. B	10,5 bodu	úspěšný řešitel
5. - 8. místo	Klára Veselá	5. C	10,5 bodu	úspěšná řešitelka
16. - 17. místo	Matěj Louda	5. B	8 bodů	

26 řešitelů

připravovaly p. uč. M. Vilímková a H. Vášová

6. ročník:

8. místo	Lukáš Ondráček	6. B	7,5 bodu	úspěšná řešitelka
9. - 13. místo	Matěj Král	6. B	7 bodů	
21. - 24. místo	Karolína Matoušková	6. B	3 body	

29 řešitelů

připravovala p. uč. E. Hrabánková

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY*

7. ročník

4. - 9. místo	Anna Fantová	7. A	8 bodů
19. - 21. místo	Jan Mašek	7. B	4 body
22. - 25. místo	Maxmilián Novák	7. B	3 body

26 řešitelů

8. ročník

5. - 8. místo	Štěpán Štípek	8. B	10 bodů	úspěšný řešitel
9. - 10. místo	Michal Drahorád	8. A	9 bodů	úspěšný řešitel
13. - 16. místo	Lucie Emingerová	8. B	7 bodů	
19. - 20. místo	Matyáš Vejdělek	8. A	5 bodů	

22 řešitelů

připravoval p. uč. J. Matuška

Science Games

Nová přírodovědní soutěž probíhala od podzimu 2016, prostřednictvím emailů a interaktivních odkazů žáci plnili vědomostní, praktické, kreativní a modelářské úkoly. Cílem soutěže bylo najít nejzdatnější žáky s předurčením k vědecké kariéře.

Postoupili:

kategorie 1. -2. třída: Jiří Král, Vít Slavíček do republikového finále
kategorie 3. -5. třída: Matyáš Bára do republikového finále
kategorie 5. -9. třída: Marie Nováková do oblastního finále

8. 6. 2017 v rámci *Veletrhu vědy a techniky 2017* proběhlo celostátní finále soutěže:

1. místo **Matyáš Bára**

na soutěž připravovali rodiče jmenovaných žáků

Bobřík informatiky

Mini

1. místo	Milan Pudil	5. B	192 bodů
2. místo	Anežka Cemperová	5. A	160 bodů
3. místo	Matěj Louda	5. B	145 bodů

Benjamin

1. místo	Eliška Procházková	7. B	210 bodů
2. místo	Agáta Balátová	7. B	188 bodů
3. místo	Jan Adam	7. A	184 bodů

Kadet

1. místo	Štěpán Štípek	8. B	201 bodů
2. místo	Matyáš Vejdělek	8. A	208 bodů
3. místo	Karolína Matoušková	9. B	184 bodů

Výtvarná soutěž (na logo spolku Pramínek)

1. místo	Vendula Přenosilová	7. B	logo spolku
2. místo	Anežka Chalupová	7. A	logo, plakáty a diplomy
Cena za výtvarné zpracování	Nela Ramešová	9. B	logo spolku

připravila p. uč. Pazderková

Dějepisná olympiáda

Oktresní kolo:	17. místo	Josef Vokolek	8. B
	27. místo	Kryštof Novák	9. A

připravovala p. uč. L. Králová

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Olympiáda v AJ

Okresní kolo:

Kategorie I. A:

5. místo Klára Soukupová 7. A (10 soutěžících)

Kategorie II. A:

13. místo Kateřina Žohová 9. A (14 soutěžících)
připravovala p. uč. Š. Šichová

Olympiáda v ČJ

Okresní kolo:

Kategorie I. (28 soutěžících)

6. – 8. místo Alice Havelková 8. B 20 bodů
23. – 25. místo Marie Nováková 9. B 12 bodů
připravovala p. uč. L. Švarcová

Recitace

Školní kolo:

1. kategorie - druhý a třetí ročník:

1. místo: Natálie Fetterová 3. B
2. místo: Jana Vojtová 2. C
3. místo: Anna Bárová 2. A

2. kategorie - čtvrtý a pátý ročník:

1. místo: Hana Vojtová 5. C
2. místo: Matěj Louda 5. B
3. místo: Tereza Králová 4. A

3. kategorie – šestý a sedmý ročník:

1. místo: Jan Semerád 7. A
2. místo: Adéla Procházková 7. B
3. místo: Matěj Král 6. B

4. kategorie – osmý a devátý ročník:

1. místo: Anna Mašková 9. A
2. místo: Karolína Jaklová 9. A
3. místo: Jarmila Plechatová 9. A

ANEŽKA CHALUPOVÁ 7.A

Okresní kolo:

Čestné uznání: Jan Semerád
připravovala p. uč. R. Novotná

Šachy

Ve Stříbrné Skalici se konalo regionální kolo (KH, BN, 21. 10 2016)

Reprezentovali: Matěj Louda 5.B, Justýna Trnková 4.A, Marie Vašková 5.C, Veronika Pecinovská 5.C, Jan Nešpor 3.A, Josef Nosál 2.C

Ve své kategorii, celkově ze šesti družstev, obsadili **3. místo**

připravovala p. uč. Závůrková

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Minifotbal

Okresní finále: **2. místo** Vyhnanek David (G), Pazdera Radek, Roubíček Lukáš, Gross Jakub, Čálek Václav, Paděra Martin, Šotka Milan, Šusta Valdemar

McDonald's Cup fotbalová soutěž pro žáky 1. stupně

Okresní kolo (12. 5.2017):

Mladší žáci:

1. místo: Förster Lukáš, Litterbach Ondřej, Krejza Matěj, Staněk Matěj, Jiřík Jakub, Javůrek Vojtěch, Vedtal Tomáš, Dastych Šimon, Enoch Petr, Rádl David

Starší žáci:

5. místo: Prokeš Ondřej, Čálek Michal, Jeřábek Lukáš, Marek Kristián, Staněk Jakub, Čermák Roman Šusta Adam, Mejstřík Vojtěch, Novotný Šimon

VENDULA PŘENOSILOVÁ 7.B

Vybíjená

Okresní kolo dívky (26. 4.2017 KH):

1. místo: Puflerová Markéta, Čížová Tereza, Cemperová Eliška, Beranová Tereza, Enochová Marie, Pohůnková Edita, Kloudová Tereza, Kopecká Michaela, Mejstříková Kristýna, Vašková Marie, Šimlová Anna, Rytinová Karolína

Pohár rozhlasu 2017 (atletika družstev, okres)

Mladší žáci: **2. místo** Tůma Jaroslav, Trnka Vlastimil, Slavík Tomáš, Ondráček Lukáš, Břečka David, Roubíček Tomáš, Klouda Martin, Šulc Alexandr, Břečka David

Atletický pětiboj 2017 (závod družstev)

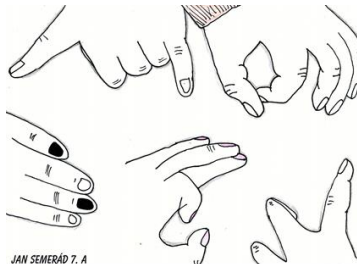
Starší žáci: **2. místo** Skalický Tomáš, Klouda Martin, Vyhnanek David, Douda Lukáš, Kádner Václav

Skalický Tomáš – 2. místo v soutěži jednotlivců

Dorostenci: **2.místo** Janda Lukáš, Paděra Martin, Šusta Valdemar, Šturma Daniel

Mladší žáci: **2. místo** Tůma Jaroslav, Trnka Vlastimil, Slavík Tomáš, Ondráček Lukáš, Břečka David

Mladší žákyně: **2. místo** Kratochvílová Jana, Rytinová Kateřina, Petrásková Martina, Šafaříková Veronika, Pokorná Veronika Rytinová Kateřina – **2. místo v soutěži jednotlivců**

JAN SEMERÁD 7. A

Přípravka žáci: **2. místo** Novotný Šimon, Zámostný Pavel, Prchal Jiří, Procházka David, Procházka Ondřej

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY*

Atletická olympiáda (okresní přebor)

1. místa (titul Přeborník okresu)

Balátová Agáta	DML	300 m	50,36
Klouda Martin	HML	60 m	8,27
Skalický Tomáš	HML	150 m	20,87
Skalický Tomáš	HML	dálka	504

2. místa

Ondráček Lukáš	PŘH	dálka	381
Balátová Agáta	DML	150 m	23,35
Rytinová Kateřina	DML	60 m př.	12,49
Vyhnánek David	HST	koule	11,02

3. místa

Kratochvílová Jana	DML	800 m	3:00,4
Skalický Tomáš	HML	výška	140

4. místa

Ondráček Lukáš	PŘH	60 m	9,57
Skalický Tomáš	HML	kriket	48,28
Petrásková Karolína	DST	800 m	3:13,2
Janda Lukáš	HST	800 m	2:29,95
Janda, Plzák, Paděra, Vyhnánek	HST	4x60 m	32,83

5. místa

Rytinová, Kratochvílová, Balátová, Přenosilová	DML	4x60m	38,29
Klouda Martin	HML	výška	120
Mašková Anna	DST	1500 m	6:41,6
Plechatová Jarmila	DST	koule	8,16
Pufler Václav	HST	disk	23,39

6. místa

Ondráček Lukáš	PŘH	150 m	23,94
Rytinová Kateřina	DML	výška	120
Klouda Martin	HML	kriket	44,33
Plechatová Jarmila	DST	disk	11,59
Mašková, Petrásková, Hořinková, Plechatová	DST	4x60 m	38,61
Paděra Martin	HST	60 m př.	10,83
Plzák Jan	HST	výška	145
Vyhnánek David	HST	disk	22,34

na sportovní soutěže žáky připravovali učitelé TV

ANŽEKA CHÁLOPOVÁ 7.A

VENDULA PŘENOSILOVÁ 7.B

MICHAELA CHÁMOVÁ, 7.A

Obrázky na obálce nakreslila A. Havelková z 8.B